

Dálniční hlídka

Pavel Bobek

1. Mé jméno je Joe Roberts, ctím zákon a stát.
Jsem seržant dálniční hlídky, dělám práci, co mám rád.
Můj bratr, ten je jinačí, je z vajec divokejch.
Všechno řeší náš Frankie pěstí, útokem.
2. Stejný je to celý léta, já byl klid, on spěch.
Teď rádiem přišlo hlášení, Frankie má trabl a pech.
Rvát se tak chlápek neznámej, hned přešel by ho spěch.
Smůlu ale má náš Frankie, a to není voda, to je krev.

R: My s Frankiem se smáli a pili, krev máme společnou, já a on
Cítím pouto rodný síly, tohleto pouto, to je mi nad zákon.
A ať se co chce stane, má ve mně bratra dál.
Mám točit se zády k rodině? Za co bych stál.

3. My oba se líbili Marii, mezi námi váhala.
Pak Frankie dal se k armádě a Marie se mnou zůstala.
Pak zas ceny spadly dolů a já s Marií všechno vzdal.
Farmu nám v dražbě prodali a já tuhle práci vzal.

R:

4. Je noc, jako každá jiná, to jenom muž tváří k zemi pad.
Ten Frankie, to je blázen, proč jenom musí se prát?
Teď v uších zní mi to hlášení a rozkaz, že mám tam jet.
Zrovna já mám sebrat bráchu, je to podivnej svět.
5. Houkám a vidím před sebou světla koncový.
Auta dál stovkou Michiganem uhání, jen já a Frankie to ví.
Pak sešlápl jsem pedál, brzdím, aby žil.
Má to tu ke kanadské hranici snad jen deset mil.
Rádio v autě vypínám, kde jsem já, kde je bratr, kde je svět
Krev je víc než voda a volám: Frankie jed'!

R: